

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

Ζήση. Τά χιλιοστρυπημένα παπούτσια του. 'Εν τούτοις χορεύει με τίς χωριατοπούδες. Περιπίπτει και κατατρεγμοί. Πώς έπέτυχε και έπεβλήθη. Τό πρώτο του έργο, κλπ.

Ηρό όλιγων ήμερών, στις 4 Αιγούστου, ή Νορβηγία έόρτασε την 70ετηρίδα της γεννήσεως του μεγάλου συγγραφέως της Κνούτ Χάμσου. 'Ο Χάμσου γεννήθηκε στις 4 Αιγούστου 1859, στο μικρό χωριό Λόν, της επαρχίας Γκοντιμπαρσντάλεν.

'Οπως διά έξοτες δέ, ο Χάμσου είχε από τους συγγραφέας εκείνους που έχουν ζήσει την πιο τυχοδιωκτική ζωή, μία ζωή γεμάτη περιπέτειες και βάσανα, μία ζωή παρομοιαία με τού Τζάκ Λόντον, τού Μόξ Γκόου και άλλων ονομαστών συγγραφέων.

'Η οικογένεια τού Χάμσου ήταν φτωχή. 'Ο πατέρας του έξασουσε στό χωριό του τό ελάγγελα του οράτη, αλλά τό χρημάτα που κέρδιζε άπ' αυτό δεν έφθαναν γιά να θρέψη όλη την οικογένειά του. Γι' αυτό ο Κνούτ Πέντερσον—αυτό ήταν τό πραγματικό οίκογενειακό όνομα τού Χάμσου—εστάλη από μικρόν κοντά στον άδελφόν τής μητέρας του, που ήταν πάστορ στό μικρό κοινότητα της Βορείου Νορβηγίας. Έκει ο Χάμσου έπέρασε τό παιδικά του χρόνια, έκει έμαθε από τόν πάστορα θείο του τά ήγνα γραμμάτια, τά όποια άργότερα έκαλλιέργησε μόνοσ του, παρ' ότες τίς στερήσεις του και με όλον τον άγωνα τής βιοπάλης.

'Ο Χάμσου ήταν χαρακτήρ άνηχουός και συγχρόνως περιήγανος. Δέν ήθελε νά ζή ή βίωσι τού θείου του. Και γι' αυτό, μόλις έφθασε σέ ήλικία δώδεκα περίωρ έτών, άπομάσσε νά έργασθή γιά νά ζήσει και νά μπορεί ίσως νά βοηθήσθ ήλικός και την οικογένειά του. Μήρες λοιπόν ως μαθητευόμενος στόν ταχυγράφο ένος γειτονικού, μικρού παραθαλάσσιου χωριού, όπου και έμεινε μέχρις ότου έφθασε σέ ήλικία δεκαεπτά έτών.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα ο Χάμσου χρησιμοποίησε τίς ώρες τής αναπαύσεώς του γιά νά διαβάσθ. 'Αλλ' ή δουλειά τού ταχυγράφου δεν έπήγαναν και τόσο καλά, όστε νά δίνη στο νεαρό μαθητευόμενό του μισθό άρκυτό γιά νά ζήσθ. Γι' αυτό ο Χάμσου έφυγε άπ' τό χωριό έκείνο και άπομάσσε ν' αλλάξθ επαγγέλιμα. Παντού όμως τόν κατέδιωκε ή ίδια άτυχία. Έξήρτησε διάφορα επαγγέλιμα, αλλά σέ κανένα δεν κατόρθωσε νά μείνθ. Στην άρχή ήνε άνδρακοειροδοτικός. 'Αργότερα βοήθ ήνε καλή θεία δασκάλος σέ κάποιο δημοτικό σχολείο, άλλ' ούτε σ' αυτήν υπήρξε νά μείνθ. 'Έφυγε κ' έγινε άγγελιαφόρος τού έπάστρου (νομάζον) τής περιφέρειας. 'Έπειτα όμως από λίγων καιρό άφησε και τίς θεία αυτή. Άνοκολεύθηκε κατόπιν πολύ νά βοηθ άλλη δουλειά κ' όταν πάλι ή φτώχεια τον έφτασε στό άποροχώρητο, άναγκάσθηκε νά πάη νά σπάη πέτρες γιά την κατασκευή κάποιου δημοσίου δρόμου. 'Ηταν όμως ή δουλειά αυτή πολύ ταχέια γιά τόν Χάμσου και έπειτα από μερικές εβδομάδες τήν άφησε γιά νά πάη νά γίνθ έλικοκόπος!...

Μολαταύτα, μ' όλη την άγρια βιοπάλη, δεν άφανε και τό διαβίωμα. Σέ ήλικία δεκαοκτώ έτών έφυγε ένα διήγημα έρωτικό με τόν τίτλο «Η Ανιγματοδότη». Τό έδημιούργησε με την έπιγραφή Κνούτ Πέντερσον Χάμσου. 'Αργότερα έγραψε ένα ποίημα με τόν τίτλο «Συνάγιστος» και ένα διήγημα παρμένο άπ' την ζωή τού «Μετρώγρης». 'Όλα αυτά τά πρωτόκεία του τά έδημιούργησε σέ μία μικρή εφημερίδα τού Γρόσσο. Μολαταύτα διαβάσθηκε. 'Έρχαν μάλιστα άφρημά νά τόν συσταθή κάποιος έμπορος άπ' την κοινότητα Σάλτεν, ο όποιος και τού έδωσε τά έξοδα γιά νά πάη στην πρωτεύουσα τού νομού, την Κοπενάγηκε, και νά μείνθ κάμποσον καιρό, όσπου νά μη σέ καμμία εφημερίδα ως φιλολογικό συνηράτης. 'Ο Χάμσου δέχθηκε με χαρά την συνδρομή εκείνη κ' έπήγθ στό Χάρντερκεν. Έκει έδημιούργησε μία μελέτη με τόν τίτλο «Φρόντας, ή όποία έτυχε καλής ύποδοχης. Ένθαρρυνθείς από την έπαυξία αυτή, έργασθ γιά την Κοπενάγηκε και παρουσίασθηκε στον έδότη Γαύτεντάλ. 'Αλλ' εκείνος άπέχρησε την συνηράσιόν του. Την ίδια ύποδοχή τού έκαναν και άλλοι όί άλλοι τόσον και διεθυντά εφημεριδών. 'Απότόο δεν άποφωδιδόθηκε. 'Έφυγε γιά την Χριστιανία, μιά κ' εκεί ή ίδια τύχη τον έπεφίωσε.

'Αποκαρδιωμένος πάλι ο Χάμσου ξαναγράψοι στην επαρχία του, τού Γκοντιμπαρσντάλεν, όπου άρχισε πάλι νά δουλειά ως άπλοός έργάτης, στις πιο ταχέιας γεωργιακίτες

δουλειές. Τά λεφτά που κέρδιζε, μόλις τού έφταναν γιά την τροφή του. 'Η μιστός του ήσαν καταξοσισμένες, σέ σημείο που τά δάχτυλά του έβγαναν έξω και όμως δεν μπορούσε νά έξοικονομήσθ τό ποσό που χρειαζόταν γιά ν' αγοράσθ ένα ζευγάρι κνουρούρες. 'Απότόο αυτό δεν τόν έμποδίζε νά πηγαίνθ κάθε Σαββατόημερο νά χορεύθ με τά κορίτσια τού χωριού.

Από άλλόλιμα χρόνια έμεινε ο Χάμσου στο Γκοντιμπαρσντάλεν δουλεύοντας σαν σκαλί, χωρίς νά μπορέσθ νά βελτιώσθ την θέα του. 'Ηταν πάλι εξοστρωθόν έτών. Και τότε άποφάσσε νά μεταναστεύθ γιά την Αμερική. Κάποια πλούσια χωριάτσια τού τόπου του, που τον είχε συμπληρώσθ γιά την έξυμνάδα του, τού έδωσε τά ναύλα του κ' ένα άνοσιζάτιζο πλοίο, ο Κνούτ Χάμσου ενδιδάσθηκε σ' ένα Γερμανικό έτεροεγκείμενο γιά τή Νέα Υόρκη, γεμάτος έλπίδες και με τήν έπόψην νά γίνθ δημοσφαιρόκος.

Μά δεν τό επέτυχε αυτό. Βοήκε κ' έκει τίς ίδιες δυσκολίες κ' άναγκάστηκε νά κινή τόν πλανόδιο πωλητή στό Βιόζονον. Έκει έγνωρισε κάποιον σημαντική τον όνόματι Κρίστοφερ Γιάνσον, έμπορο, ής άφέρεσε τόν 'Ενοστιόν, με τόν όποιον συνεδέθη στενά.

'Ο Κρίστοφερ Γιάνσον τόν έπεισε νά ήγυν άπό τό μέρος εκείνο και νά πάνη στην Μινεάπολι, όπου ήνε γνωστός και όσον έλπιζε νά βελτιώσθ την τύχη του και νά τόν βώθ συνεργάτη σέ καμμία εφημερίδα. 'Ο Κνούτ Χάμσου τόν άκολούθησε πρόθυμα. 'Αλλ' έπειτα από μερικές εβδομάδες άφρήσθηκε βαρεία από πνευμονία κ' έκανε άμοσπίσει! 'Ο Κρίστοφερ άναγκάσθηκε νά κινή έρόνους κατήμερα γιά νά τού έξοικονομήθ τό φάρμακα. 'Όταν έπί τέλους κατόρθωσε ο Χάμσου νά γίνθ κάποιος καλύτερα, άποφάσσε νά ξαναγυρισθ στην Νορβηγία. Έπειδή όμως δεν ήνε τό έξοδα τού ταξιδίου, μπήκε ως βοηθός τού θεματού τού στήν άπομνημονική τού σιδηροδρόμου και έφθασε έτσι στην Νέα Υόρκη. 'Απ' εκεί πάλι ως θεματού κ' ένα έτεροεγκείμενο κατόρθωσε νά ταξιδεύσθ ως την Νορβηγία, όπου τόν περίμενε τήν πολυ χειρότερη από πριν. Μήρες ολλόλιμα ο Κνούτ Χάμσου παιδεύσθηκε στην Χριστιανία νά βοηθ δουλειά και δεν έφηκε. 'Υπέμειρε μαρτυρία άνεδιήγητα. Την περίοδο αυτή έζησε την δυστυχισμένη εκείνη ζωή, που τόσο ζοφρά και τόσο έκφραστικά περιέγραψε στο περιήγημα έργο του «Πέινας».

Στό τέλος άρχισε νά γυρίθ στις διάφορες πόλεις τής Νορβηγίας και νά δίνθ διαλέξεις γιά τόν Στριμπεργκ και τόν Κλίελλαν. 'Αλλά και στο έπαγγέλιμα τού κομμερσαντ δεν ήταν περισσότερο τυχερός. Βροθήκε τέλος άπένταρος κ' έλεινός σέ κάποια μακροχρή επαρχία. Γιά νά μπορέσθ νά γυρισθ στην Χριστιανία, άναγκάσθηκε νά μηθ ως ύπερτής σ' ένα πλανόδιο ήμποροεπίο τού όποιου την ζωή περιέγραψε στο έργο του «Σε περίοδοίς».

Βλέποντας ότι δεν μπορούσε νά κινή τίποτε στην Νορβηγία, σηκώθηκε πάλι κ' έφυγε δεύτερη φορά γιά την Αμερική. Κ' εκεί όμως τά ίδια. 'Έκανε τίς πιο βάναντες και πιο κομρατιακές δουλειές. Στο Σικάγο έκανε τόν ήμισθ. 'Έπειτα βροθήκε στην πόλη Νταλρούαλ τής Νορτωκότα, όπου άναγκάσθηκε νά δουλειά ως έργάτης σ' ένα μακρινό άπόμερο κτήμα, μακριά από όλον τόν άλλον κόσμο, μέσα σέ άπέραντα πέδιάδες, όπου δεν ήθελε κανείς, όποιος γράφει ο ίδιος, ήγ άνθρώπος, άλλ' ούτε πούλας! 'Έπειτα από άρκετούς μήνες κατόρθωσε νά φύγθ κ' άπ' εκεί και νά γυρισθ τίς διάφορες πόλεις τής Καλλιφορνίας, κινώντας διάφορα επαγγέλιμα. Στο τέλος βροθήκε πάλι στην Μινεάπολι, όπου άρχισε νά δίνθ διαλέξεις γιά τούς μεγάλους Σκανδιανώδες ποιητάς και γιά τόν Αμερικανικό πολιτισμό, τόν όποιον κατηγορούσε άπύα. Τό επαγγέλιμα όμως τού κομμερσαντ δεν ήταν καθόλον προσδοκόμο και ο Κνούτ Χάμσου γιά νά μπορέσθ ν' αγοράσθ ένα ζευγάρι λαστιχένα παπούτσια (λείπει ήσαν τά αφηρότερα), άναγκάσθηκε νά έργάετα συγχρόνως και ως φριξερ σέ κάποιο κομμερο.

Κάποιος συμπαιρωτής του, ο καθηγητής Φρεντρίκεν, τόν λιπήρησε τέλος, τον συμβούλεψε νά ξαναγυρισθ στην Ευρώπη και τού έ-

Κνούτ Χάμσου (Τελευταία φωτογραφία)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΖΥΓΙΣΜΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΔΩΡΑ

Πρό μηνός ένας Παρισινός έργοστασιαρχής σαλονιοπό πάντρε την κόρη του κ' έταξεν τού σεβαστού χρηματικού ποσού του της έδωκεν προίκα, της έγραψε και ανάλογο προς τού βάρος του σώματός της σαλονιά της τουλάχιστον πρώτης ποιότητας...

Την ίδια ποιότητα σαλονιοπό έδωκεν ο πατέρας της νύφης ότι και της έγραψε σε κάθε επέτειο του γάμου της, υποδεικνύοντας μ' αυτόν τον τρόπο στον γαμβρό του, ότι έπρεπε να φροντίσει την γυναίκα του και να μην άφηση να ελαττωθή το βάρος της.

***

Το περιστατικό αυτό δεν συμβαίνει για πρώτη φορά.

Πρό καιρού ένας από τους μεγαλύτερους κατασκευαστήρας των Ίνδυν ρώτησε τον μέλλοντα γαμβρό του τι ήθελε να του χαρίσει την ημέρα του γάμου του. Κι' ο γαμβρός του του ζήτησε μόνον μερικά κομμάτια πούρα!

— Ποιά καλά, απάντησε ο κατασκευαστής! Θα σου χαρίσω τόσα πούρα, όσο είναι το βάρος της κόρης μου!

Πραγματικώς εκάρησε το λόγο του και την προηγουμένη του γάμου έξυψσε την κόρη του. Το ίδιο δε βράδι έστειλε στον εστίζη γαμβρό του διακόσια δεκατέσσερα κομμάτια έλλεικτών πούρων!

***

Το γαμηλό δωρο ενός άνδρα κεραικού από το Γιορκάιν της Αγγλίας στην κόρη του ύπολογισθηκε επίσης ανάλογο προς το βάρος της. Της χάρισε δηλαδή για κάθε λίτρο του βάρους της ένα τόνο... καθύβουνα της καλύτερης ποιότητας!

***

Ο πατέρας επίσης μιάς νέας από το Κανιγκρατ της Αϊστρίας έγραψε ότι ο' εκείνου που θα παντρευόταν την κόρη του, θα έδινε ως προίκα το βάρος της ο' άσημένα νομίσματα. Κ' επειδή η νέα δεν ήταν βέβαια έξαρρητικά πτωχιά, ήταν όμως άρετά καθύβρημένη, παρουσιάζειαν διάλοζα συντάγματα γαμβρόν. Μεταξύ όλων α' τον διάλεξε τον ο' καλύτερος και έγιναν οι γάμοι. Μετά τους γάμους εκπροσώπησε το ζύγιομα της νύφης, η οποία βούρθε έφουσε βάρος 155 λίτρες. Φαντάζεσθε πιά τον ένδοξασμό του γαμβρού, ο' όποιος έστέλεισε δεκατρείς χιλιάδες πεντακόσια άργυρά νομίσματα!

δωσε τα ναύλα. Έτσι ο Κνουτ Χάμσον ξαναβρέθηκε στην Κοπεγχάγη. Μιά μέρα του 1888 παρουσιάσθηκε στο φιλολογικό άρχισινάτη της έφημερίδος «Πολίτικεν» Έδουάρδο Μπραντέ, αδελφό του διασημου κριτικού Γεωργίου Μπραντέ, και του έδωσε μερικά χειρόγραφα του. Ήταν το πρώτο κεφάλαιο του περιφημου και μοναδικού στην παγκόσμια φιλολογία έργου «Η Πείνας».

Ο Έδουάρδος Μπραντέ έγραψε μιά υπαίτι στα χειρόγραφα κ' έτοιμάσθη να τα γράσει στον άγνωστο και φτωχικό ντυμένο Νορβηγό λέγοντάς του:

— Για επιφυλάδα είναι πολύ έκτενές και για μνηστήριμα είναι παραπολύ μικρό!

Είδε όμως να ζωγραφίζεται τόση άπειροσία στο πρόσωπο του Κνουτ Χάμσον, ώστε τον λυπήθηκε και έλεγε:

— Άφήστε το να το διαβάσω προσωπικότερα. Άφήστε μου την διεύθυνσι σας και θα σας είδοποιήσω.

Φεύγοντας για το σπίτι του το βράδι ο Μπραντέ πήρε μαζί του τα χειρόγραφα και όταν κάθισε να φάη, άρχισε να τα διαβάση. Το διάβωμα εκείνο τον συνελόνησε και σκέφθηκε ότι ίσως ο άγνωστος εκείνος συγγραφέας να ύπεφερε στην πραγματικότητα το υσούριο της πείνας που περιέγραφε τόσο παραστατικά στο έργο του. Σιχώθηκε άμισως, ξαναβρήθηκε, έγραψε στα γραφεία της συντάξεως και διάταξε να στείλουν άμισως στον άγνωστο συγγραφέα δέκα κορώνες ως προκαταβολή. Άμισως από την επομένη άρχισε να δημοσιεύη το έργο του Χάμσον, το όποιον έφράσθη ένα μήνα. Το Κοινόν το διάβωμα άπληστος. Οι φιλολογικοί κύκλοι όμολογούσαν ότι ήταν ένα έργο μεγαλοφυές, άξιο ενός Δοστογιέφσκιν. Ο Κνουτ Χάμσον είχε επιβληθή πιά. Το 1890 η «Πείνας» έξεδόθη σε βιβλίο στη Νορβηγική και στη Γερμανική. Από τη Γερμανική το μετέφρασε στη Γαλλική ο Άλμπερ Λάγκεν και το έργο έγινε σε λίγους μήνες παγκόσμιος γνωστό.

Στα 1892 ο Κνουτ Χάμσον έδωσε το δεύτερο έργο του «Μυστήρια», έλεπτα τον «Άγρόνουν». Ανέθηκε πιά ραγδαίως, είχε κατακτήσει τη φήμη έπειτα από τόσα βάνανα. Ο άλήτης δεν ύπληξε πιά. Είχε παραχωρήσει τη θέσι του στο μεγάλο και πλούσιο συγγραφέα...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Θύμιος Βλαχάβης... χατζής!..

Ο γνωστός άρματούλης Θύμιος Βλαχάβης, ο φρόδος και ο τρώμος των Τούρκων, ο σύλληφθείς και θανατωθείς υπό του 'Αλή Πασά, κατόπιν απανθρώπων βασανιστήριων, αποφάσισε μιά φορά να πύη νά προσωνύησθι στον 'Αγιον Τάφο.

Τράβηξε λοιπόν και πήγε πεζός από τη Θεσσαλία ως τα Ίεροσόλυμα και πέζε ξαναγύρως, έχοντας για μόνο σύντροφος του το τρομερό καιροφύλλι του!...

Ο Παράξειςος της 'Αμαλίας;

Όταν ο 'Όθων και η 'Αναλία, οι πρώτοι βασιλείς της Ελλάδος, περιουθενε στα νησιά του Αιγαίου Πελάγους, έπήγανε και στην 'Ανδρο. Εκεί με την άκοιλότητα τους, τις 'Αρχές 'Ανδρου και τους προσκίτους του νησιού, πήγανε σε μία ρομαντική έξοχη, κατάρτο από δέντρα, κοντά στο χωριό Μαινής. Στο μέρος αυτό ύπληξε ένα δάσος από πορτοκαλλές και λεμονιές άνθησμένες και μοσχολούστε γύρω ο' τόπος. Στο ίδιο μέρος βούσκωναν και μιά πηγή με άφθονο, γάργαρο και δροσερό νερό.

Η βασίλισσα 'Αναλία καταγοητευμένη από το θέαμα, μεθυσμένη από τις μοσχολούστε των λεμονιών και των πορτοκαλλίων, στεκότανε ώρα άρετή θαυμάζοντας το μεγαλείο του τοπίου και το κάλος το άμμητον της φύσεως.

Έπειτα γύρως και έπε στον 'Επίσκοπο 'Ανδρου Μητροφάνη που στεκόταν πλάι της:

— Έδώ, Σεβασμιότατε, θα έπιθωστω, άια πενάνο, να ταρά! — Γιατί, Μεγαλειότατη; ρώτησε έκπληκτος ο 'Επίσκοπος.

— Για να γράψη ή ψυχή μου, μετο θάνατον, ο' αυτά τα μέρη. 'Υπόρχη καλύτερος Παράδεισος α'ν' αυτόν!...

Ο Πευκιά; τού Ξυλοκάστρου

Σε μιά άλλη έκδοσθι πάλι του 'Όθωνος και της 'Αναλίας στην Σκωία της Κορινθίας, η 'Αναλία προσπορευομένη καθάλλα και περιαιστώντας από την Σκωία στο Ξυλόκαστρο, πέρας από το δάσος του Πευκιά, το όποιο ήταν νύο τότε και τώο, ε' χαριστήθηκε από το ύψαιο μέρος και την Σοφή βλάστηση, ώστε ξεκαθαλίκερ άμισως και γύρως και έπε στον 'Όθωνα και στους άλλους συνοδούς!

— Ξεκαθαλίκερτε!... Ξεκαθαλίκερτε!.. — Γιατί; την ρώτησε ο 'Όθων ξανασιμένως;

— Γιατί άξίζει να κάνωμε πεζοί ένα τόσο λιαιρό περίπαιτο. Για κούταζε, 'Όθων, τι όμορφα πού είνε!... 'Η βάλλωσι φείη τα πεύκα!...

— Έπειτα δε στεφρομένη προς τους συνοδούς της τούς έλεγε:

— Δέν σάς φαίνετα, κύριοι, ότι ο Πανασάς και ο 'Ελιών κάνουν έρωτα με τον Πευκιά; Τι όμορφα πού είνε τα πεύκα μου!

Γιά να μη διασπορτίσθουν λιποπν της βασίλισσας, ο 'Όθων και οι άλλοι συνοδοί άρίπλευσαν και πέρας τον Πευκιάν πεζοί.

Όταν έφτασαν στο Ξυλόκαστρο, η 'Αναλία τούς έλεγε:

— Πρέπει να μού χωριστάτε γάμο, κύριοι, γιατί σήμερα είπαμε τον λιαιρότερο περίπαιτο της ζωής μας!...

Από τότε η βασίλισσα 'Αναλία αγάπησε το δάσος και το έπίσπε από τον κένδρον καταστροφών και κατατάξισων.

Το Δημοτικό Συμβούλιο Γρεκαλον ενήγουνοσιν τη βασίλισσα επέδωσε ψήφισμα, δυνάμει του όποιου άνώμισε τον Πευκιά «Δάσος της 'Αναλίας»!

Ο κ. Μερκούρης και ο πεινασμένος

Μιά φορά όταν ο κ. Μερκούρης ήταν άμιαχρος, τον πληρώσε στο δρόμο ένας κακωνήμωνος κι' άδύνατος άνθρώπος, και του ζήτησε έλεησούνη, γιατί, όπως του έλεγε, εφοφοδός της πείνας!

Ο κ. Μερκούρης ύθλησε να τον έλεση και έβαλε το χέρι στην τσέπη του. Είδε όμως ότι, κατά κακόν σήματων, δεν βαστούσε χρήματα μαζί του.

Γιά να μη τον άφηση λοιπόν ο άνθρωπο άδοθηίτο, έβγαλε μιά κάρτα του κ' έγραφε ο' ένα γνωστό του ξενόδοχο να του δώση να φάη, ότι θέλει για λογαριασμό του!

Έπειτα από λίγες ημέρες παρουσιάσθηκε στη Δημαρχία ο ξενόδοχος με το λογαριασμό.

— Πόσα είνε; ρώτησε ο κ. Μερκούρης. — Δώδεκα δραχμές, απάντησε ο ξενόδοχος.

— Τι έγραφε;

— Δέν έγραφε... Έπρε δώδεκα μπρες με ζαιπον και πήες και δυό πεκίτια σαρφέτα!

— Δέν θα πεινούσε, έλεγε τότε ο κ. Μερκούρης, θα... διαφούσε, φαίνετα, ο' χριστιανός!...

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ

